

РЕШЕНИЕ

№ 1994

гр. София, 13.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.03.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска

Георги Бозуков

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1372** по описа за **2020** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Е. Д. М., чрез пълномощника му адв. Т. И., срещу решение № 1311 от 28.02.2019г., постановено по адм. дело № 10223/2017г. от Административен съд – София-град. В жалбата се мотивират отменителни основания по смисъла на чл. 209, т. 3 АПК, иска се отмяната на съдебния акт и решаване на спора по същество.

Редовно призован за съдебно заседание касаторът се представлява от пълномощника по делото адв. Т. И., който по същество поддържа доводите изложени в касационната жалба. Касаторът лично изразява вижданията си по съществото на спора. Допълнителни съображения развива в писмени бележки.

Ответната страна - Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" С. в открито съдебно заседание, не изпраща представител. Със становище оспорва КЖ и моли същата да бъде оставена без уважение.

Процесуалният представител на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Настоящата инстанция, като взе предвид доводите на страните и доказателствата по делото, намери за установено следното:

Касационната жалба е депозирана в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна по следните

съображения:

Пред първостепенния съд Е. Д. М. е предявил, срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" (ГДИН), иск с правно основание чл. 284, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС) за заплащане обезщетяване на неимуществени вреди, в размер на 50 000 (петдесет хиляди лева), причинени му през периода от 05.06.2015 г., до 06.09.2017 г., по време на пребиваването му в Затвора – С. в резултат от престоя му през посочения период в килия (спално помещение) № 5, находяща се в Първа група (зона с повишена сигурност) на Затвора – С., където, съответно: е бил подложен на „изтезание, чрез лишаване от слънчева светлина“, поради което „е разрушено“ здравето му, увредени са очите му, получил е „болки в областта на главата и „е вкаран в тежка депресия (депресивно разстройство с панически атаки, хипертония)“; лишен е бил от достъп до „нормална дневна светлина и невъзможност организмът му да синтезира по естествен път жизненоважния витамин „Д“, които вреди са настъпили вследствие бездействие на ответника, отказал да изпълни „законовата норма на чл. 20, ал. 2 ППЗИНЗС“, а твърдяното бездействие е възприето като „изтезание, нечовешко и унижително отнасяне, в противоречие с нормата на чл. 3 ЗИНЗС“.

При анализа на събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства, първоинстанционният съд е приел, че предявеният от Е. Д. М. иск за заплащане на обезщетение за причинените му неимуществени вреди от нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС, е неоснователен и го е отхвърлил. За да обоснове този извод, първоинстанционният съд е изяснил релевантните за исковата претенция факти, обсъдил е доказателствата, заключение на СТЕ, становищата на страните, свидетелските показания и приложимата правна уредба, като е приел, че исковата претенция за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди, е неоснователна и недоказана.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

В случая не е налице твърдяната от касационния жалбоподател неправилност на обжалваното решение, основана на нарушение на приложимия материален закон и необоснованост. Въз основа на събраните по делото доказателства в обжалваното решение е изведен правилният извод за неоснователност на предявения иск, при неустановяване на сочените в исковата молба обстоятелства, от които ищецът извежда причинени неимуществени вреди.

Съгласно разпоредбата на чл.284, ал.1 ЗИНЗС държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода или задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения по чл.3, който в своята ал.1 предвижда, че тези лица не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според чл.3, ал.2 ЗИНЗС, за нарушение на ал.1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод извършване на административна дейност. Според чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС в случаите по ал. 1

настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното. Законът забранява осъдените да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко и унижително отношение и задължава държавата да им осигури от една страна условия за изтърпяване на наложено им наказание, съобразени с уважението към човешкото достойнство, от друга - начинът и методът на изпълнение на наказанието да не ги подлага на страдание или трудности от степен над неизбежното ниво на страдание, присъщо на задържането, и от трета - като се имат предвид практическите нужди на задържането, тяхното здравословно и физическо състояние да е изтърпявал наказание в неблагоприятни условия, рефлектиращи по посочения в исковата молба начин върху душевното му състояние.

Предявеният иск се основава на твърдените, че бил лишен „нормална дневна светлина и невъзможност организъмът му да синтезира по естествен път жизненоважния витамин „Д“ през процесния период, поради бездействие на служителите на ответника. В съответствие с доказателствата по делото първоинстанционният съд е направил извод, че не е налице бездействие по отношение на посочените от ищеца условия в исковия период. От събраните доказателства безспорно се установява, че в помещенията в които е пребивавал касаторът не е бил поставен от ответника в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно осветление. Обсъдил е подробно както свидетелските показания, така и заключението на СТЕ и становището на вещото лице и не е установил нарушение по смисъла на чл. 3 от ЗИНЗС.

Неоснователни са развитите в касационната жалба доводи за неправилност на съдебното решение поради постановяването му при съществени нарушения на съдопроизводствените правила - обсъждане само на част от събраните по делото доказателства и необсъждане на друга част от тях, както и поради противоречие с материалноправните разпоредби.

С оглед на гореизложеното касационната инстанция намира, че обжалваното решение е правилно и не са налице сочените в касационната жалба основания за отмяната му, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора разноси на касационния жалбоподател не следва да се присъждат.

Водим от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд София-град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1311 от 28.02.2019г., постановено по адм. дело № 10223/2017г. от Административен съд – София-град.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ1.

2.